

Čez zaledenele slapove v Logarski dolini

Bili smo nekako prvi, v tistih starih časih, ko smo bili še mladi. Sašo, Marko, Luka in jaz (Sašo Prosenjak, Marko Lukič, Armand Polegek - Luka, op. ur.). Najbolj je bil takrat, tako kot še danes, zagnan Marko. Ampak Marko je bil pa res še najstnik, skoraj otrok in zanj bi bilo sramotno reči, da je bil takrat mlad, saj bi to pomenilo, da je zdaj že zelo star.

Slap pod Golarjevo pečjo v Logarski dolini
Foto: Marta Krejan Čokl

Torej smo bili takrat prvi. S prvimi ponovitvami. Sicer res šele za Frančkom Knezom, ki je bil zares vedno in povsod prvi. V tistih časih je namreč za nas pomenilo ponavljati kakšno Frančkovo smer fantastično velik uspeh. V zraku je viselo prepričanje, da ocenjuje svoje prvenstvene smeri po "rimski" težavnostni lestvici. Alpski zgodovinarji so nekaj malega o tem že slišali, vsak bralec tega besedila pa se lahko najboljše seznaniti z omejenjo težavnostno lestvico ocenjevanja plezalnih vzponov, če nemudoma ponovi eno izmed njegovih, redko ponovljenih smeri, ocenjenih s III+ A0, 200 m, 6 h. Vsi so pravili: "Franca noro ocenjuje! Dodaj oceno ali dve, tri, pa boš vedel, kako težko je v resnici."

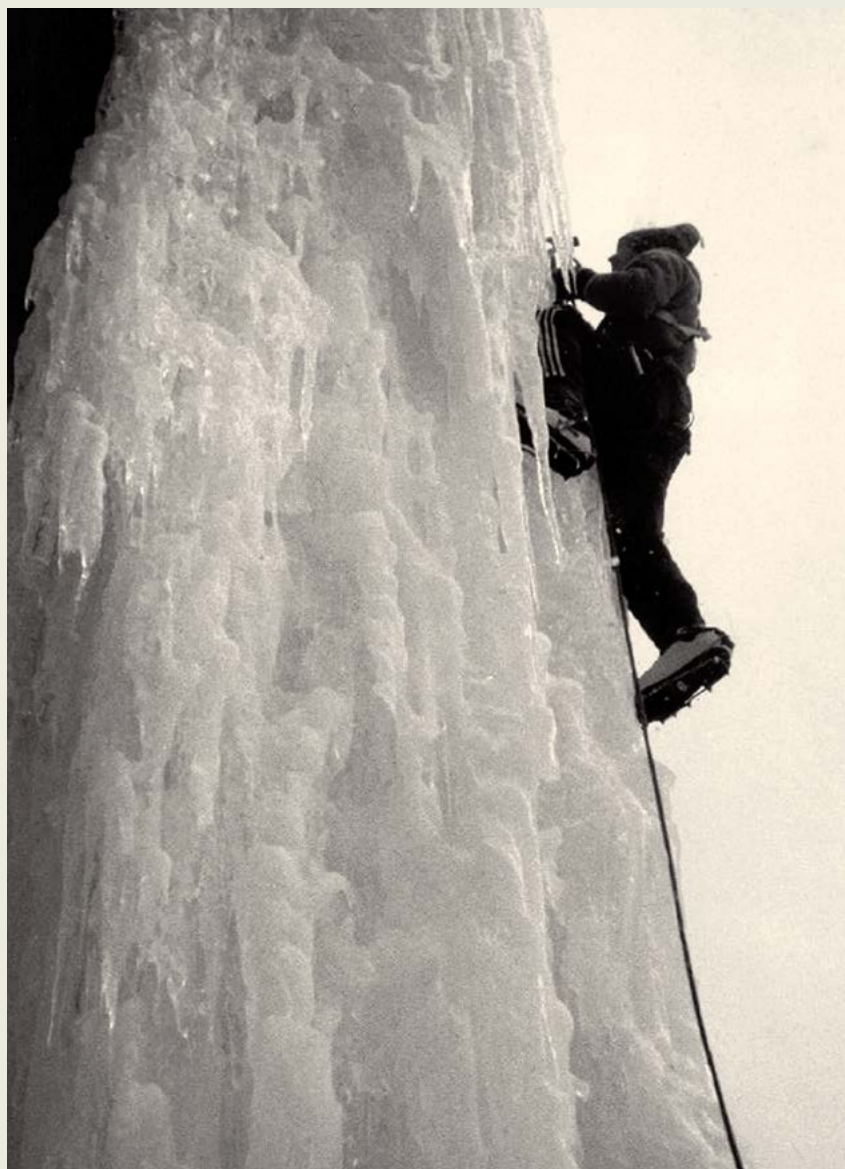
Seveda takšnega prepričanja nismo imeli samo polno glavo, ampak tudi hlače. Zadaj, da ne bo pomote! Na tak način smo preplezali Čašo in Gajstni slap, za začetek, pozneje pa še kaj. Prva ponovitev s težkimi žepi, polnimi strahu. Sam več ne vem, ali po prvenstvenemu vzponu pet let ni bilo primernih razmer ali pa si nihče ni upal vstopiti v slap. Verjetno so vsi imeli nekaj v hlačah, ampak pravi *mačo* tega ne bo nikoli povedal na glas! Si raje da kaj odrezati. Se že najde kaj primernege, če je sila, kar ni nujno potrebno za plezanje.

Čaša je bila takrat, pred več kot tremi desetletji, še pojem najtežjega zaledenelega slapu v dolini in daleč

Sašo Prosenjak: Vem, da je bilo mrzlo in da sem bil malo jezen na cepine, ker sem si vedno potolkel vse členke zaradi kratkih in seveda ravnih oklov. Kapa je bila namesto čelade in solirali smo veliko, ker je bilo tako bolj toplo, pa še ledni vijaki so bili bolj podobni odpirračem za buteljke kot pa kakemu varovalnemu sredstvu, zato predolgo visenje na štantu ni bilo priporočljivo.

naokrog. Ocena v starem plezalnem vodniku po Logarski dolini je bila jasna: 100°/65–90°, 100 metrov, 2 uri, opis pa dolg samo za eno poved. "Vstop na desni strani podstavka, nato čez svečo (najtežji del) in iska je prehode na vrh." Za zbijanje morale je bila ob popolnoma napačno narisani skici pripisana ocena 90–100°, A1!!! To mi je zadalo še zadnji udarec! Tehnika v ledu torej! Poznavalci lednih slapov so govorili o močno previsnem ledu, strašni naklonini, obvezni uporabi *lojtrc* in podobnih grozotah. Ne spomnim se, kaj nas je sploh napeljalo na zamisel ponoviti Čašo. Preplezali smo že vse lažje slapove v Logarski dolini, ki nam je bila takrat še najbolj blizu. Nihče ni

imel avta, tako in tako pa smo bili brez voznških dovoljenj. Pozimi se je še težje odpraviti kam dlje, kot tja, kjer se počutiš kot doma. Avtobusni spredvodniki in šoferji so nas dobro poznali pa tudi natakariče v Planinskem domu in domu Palenk so nas videvale skoraj vsak konec tedna. Slapovi na Gorenjskem so bili takoooo daleč, v Log pod Mangartom pa je bilo iz Maribora uro ali dve manj vožnje kot na Norveško. Tudi zato smo najprej pometali pred lastnim štajerskim pragom. Tako smo takrat opravili prve ponovitve vseh težjih slapov in jim dodali še nekaj novih, prvenstvenih. ●

Prva ponovitev Gajstnega slapa v Logarski dolini, pleza Silvo Babič. Arhiv Silva Babiča